

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150634032/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

XIV

Ein thöricht Wesen dünkt mich der Mensch,
Treibt dahin auf den Wogen der Zeit,
Endlos geschleudert auf und nieder,
Und wie er ein Fleckchen Grün erspäht,
Gebildet von Schlamm und stockenden Moor,
Und der Verwesung grünlichem Moder,
Ruft er: *Land!* und rudert d'rauf hin,
Und besteigt's – und sinkt und sinkt –
Und wird nicht mehr gesch'n.

Das goldne Vliess von *Grillparzer*.

Den gamle *Rosalie* skjenkede Kaffe, da *Otto* om Morgenen kom ned til hende. Stille Ro og Hengivenhed i Gud laae i hendes milde Ansigt. *Otto* var bleg, meer end sædvanligt; men han var smukkere, end *Rosalie* havde seet ham; eet Aar havde gjort ham ældre og mandigere, det fine Duun krusede sig til Skjæg om Kinder, Mandens Alvor laae i det Øie, hvori hun ved Afskeden saae kun det medfodte melankolske Blik – Med et Slags Velbehag betragtede hun det smukke sorgmodige Ansigt, og med inderlig Kjærlighed rakte hun ham Haanden.

»Her staaer din Stol *Otto*, og dine Kopper. Jeg vil drikke din Velkomst. Det syntes mig længe siden jeg saae Dig og dog er det, nu jeg har Dig igjen, kun kort. Gid kun Pladsen der ikke var tom!» hun pegede paa det Sted ved Bordet, hvor Bedstefaderen pleiede at sidde.

»Havde jeg dog faaet ham at see!» sagde *Otto*.

»Hans Ansigt var saa mildt i Døden!» sagde *Rosalie*. »Det Strengede, det Alvorlige han havde over Øinene, var glattet. Selv var jeg med at klæde ham. Han fik sin Uniform paa, den han altid bar ved Festerledninger, Sabelen ved Siden, og den store Hat ved Hovedet. Jeg vidste, det var hans Ønske!» – stille gjorde hun Korsets Tegn for sig.

»Alle Bedstefaders Papirer ere forseglede?» spurgte *Otto*.

»De vigtigste, de som vil have storst Interesse for Dig,» sagde *Rosalie*, »ere i Præstens Hænder. Ifjor, Dagen efter din Afreise, gav han Præsten dem; ogsaa din Faders sidste Brev, veed jeg, er derimellem.»

»Min Fader!» sagde *Otto*, og saae mod Jorden. »Ja,» gjentog han, »der